

[Edel Saunte.]

bestemmelser ikke har været udnyttet i det omfang, som var rimeligt, fordi folk i stor udstrækning ikke har været klar over denne hjælp og ikke har haft mulighed for at uddanne sig på rigtig måde.

Det er et stort problem. Vi regner med, at vi her i landet i den aldersklasse, der her er tale om, får 5000 nye enker om året, og at vi har over 40 000, vel omkring 45 000, enker under 60 år, altså enker, som ikke kan få folkepension. Af disse 45 000 regner vi med at 10 000-11 000 har børn, som de har forsørgerpligt over for.

Det er klart, at for mange af disse kvinder, som pludselig står uden forsørger, opstår der store vanskeligheder, og at vanskelighederne bliver større, jo ældre den pågældende kvinde er. Også varigheden af ægteskabet er af betydning for, hvor store vanskeligheder hun kommer ud i. Jo længere hun har været borte fra arbejdsmarkedet, des vanskeligere vil det være for hende at skaffe sig beskæftigelse, og des ringere indtægtsmuligheder vil hun have i kraft af den beskæftigelse, hun kan skaffe sig.

Det er derfor med stor glæde, jeg hilser dette lovforslag, fordi jeg tror, det er et væsentligt skridt videre ad den vej, vi betraktede i 1955 og 1956, selv om jeg kan tilføje, at jeg for mit vedkommende mener, man må videre. Men vi må afvente det nedsatte udvalgs behandling af sagen og se, hvilke resultater dette udvalg kommer til.

I folkepensionsudvalget drøftede vi meget disse kvinders vilkår, og der blev fra alle sider udtalt sympati for tanken om at komme igennem med et lovforslag, der ikke alene hjalp enkerne, men også andre enlige kvinder, fraskilte, fraseparerede og forladte kvinder med børn; vi var meget langt inde i forhandlinger om at skabe en ordening for disse kvinder. De undersøgelser, der da blev foretaget af den statsvidenskabelige konsulent ved socialministeriet, var imidlertid ret indviklede, og vi blev derfor enige om, at det ville være rimeligt at nedsætte et udvalg til gennemdrøftelse af de foreliggende vanskeligheder.

Dette lovforslag tager ikke stilling til alle disse problemer, men beskæftiger sig — kan jeg næsten sige — kun med den type kvinder, som vi i udvalget i sin tid var helt enige om under alle omstændigheder måtte

have hjælp. Det er derfor, jeg er meget glad for, at man nu er kommet så vidt, at man har ment at kunne fremsætte et lovforslag, der vil hjælpe de kvinder, der bliver enker efter deres fyldte 55. år, og dem, der bliver det efter deres fyldte 45. år, hvis de ved ægtefællens død har forsørgerpligt over for eller bidrager til forsørgelse af 2 eller flere børn under 18 år, samt enker, der har modtaget løbende underholdshjælp efter forsørgsloven. Disse enker er de dårligst stillede af dem, vi har med at gøre, og jeg er meget glad for, at man har besluttet sig til at udrede pension til dem. Jeg er også tilfreds med, at pensionens størrelse bliver i lighed med folkepensionen; men jeg er usikker over for, om det er rigtigt, at man benytter andre indtægtsgrænser — og dermed også andre formuegrænser — for disse kvinder, end man benytter for de almindelige invalide- og folkepensionister. Jeg mener imidlertid, at vi i udvalget kan drøfte, om det vil være rigtigt at fastholde de indtægtsgrænser, som lovforslaget sætter.

Jeg er også lidt usikker over for, om det vil være rigtigt at overføre den bestemmelse om arbejdsløshedsunderstøttelse, som vi har — og som vi efter min opfattelse med rette har — i folkepensionsloven. Jeg synes, det er rigtigt, at man ikke kan få arbejdsløshedsunderstøttelse i en situation, hvor man fremover tænker sig konstant at leve af folkepension eller invalidepension, men jeg er lidt usikker over for, om det er rigtigt, i alle tilfælde over for disse kvinder, når man sætter den lavere indtægtsgrænse, at bestemme, at de ikke kan få arbejdsløshedsunderstøttelse. Et af formålene med denne pension er jo, at man skulle prøve på at hjælpe disse kvinder således, at de en skønne dag kan frigøre sig for pensionen og komme ind på arbejdsmarkedet. Hvis de så kommer ind på arbejdsmarkedet med afbrydelser, forekommer det mig, at man jager dem ud af arbejdsmarkedet igen, hvis man forhindrer dem i at få en arbejdsløshedsunderstøttelse, dersom de i en kort periode kommer i den situation, at de ikke kan være på deres hidtidige arbejdsplads eller ikke har kunnet finde en ny arbejdsplads efter at være blevet afskediget fra den gamle. Men det er spørgsmål, vi må se nærmere på.

Jeg er heller ikke helt sikker på, om det